II

(Retsakter vedtaget i henhold til traktaterne om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab/Euratom, hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

AFGØRELSER OG BESLUTNINGER

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 10. marts 2009

om støtteforanstaltning C 5/2000 (ex NN 118/97) iværksat af Spanien til fordel for virksomheden SNIACE SA, beliggende i Torrelavega, Cantabrien, og om ændring af beslutning 1999/395/EF

(meddelt under nummer K(2009) 1479)

(Kun den spanske udgave er autentisk)

(EØS-relevant tekst)

(2009/612/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 88, stk. 2, første afsnit,

under henvisning til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, særlig artikel 62, stk. 1, litra a),

efter at have opfordret interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger i overensstemmelse med disse artikler [1], og under hensyntagen til disse bemærkninger, og

ud fra følgende betragtninger:

1. SAGSFORLØB

(1) Ved brev af 17. april 1997 blev Kommissionen af en østrigsk virksomhed, Lenzing AG, Fællesskabets største producent af viskosefibre, gjort bekendt med en række foranstaltninger til fordel for virksomhedens spanske konkurrent, Sociedad Nacional de Industrias y Aplicaciones de Celulosa Española SA (i det følgende benævnt »SNIACE«).

(2) Ved brev af 7. november 1997 underrettede Kommissionen de spanske myndigheder om sin beslutning om at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, vedrørende ovennævnte foranstaltninger.

(3) I beslutning 1999/395/EF [2] (i det følgende benævnt »1998-beslutningen«) erklærede Kommissionen den støtte, der var ydet gennem de spanske lønmodtageres garantifond, Fondo de Garantía Salarial (i det følgende benævnt »FOGASA«), og gennem den spanske socialsikringshovedkasse, Tesorería General de la Seguridad Social (i det følgende benævnt »TGSS«) til fordel for SNIACE for ulovlig og uforenelig med fællesmarkedet, idet de aftaler om tilbagebetaling af gæld indgået mellem SNIACE og FOGASA og aftalen om gældsomlægning indgået mellem SNIACE og TGSS ikke var indgået på markedsvilkår, idet aftalernes rentesatser var lavere end markedsrenten. Nævnte negativbeslutning pålagde de spanske myndigheder at tilbagesøge den anfægtede støtte fra støttemodtageren.

(4) I sin dom afsagt den 29. april 1999 i sag C-342/96 *Spanien mod Kommissionen* (i det følgende benævnt »Tubacex-dommen«) [3] anlagde EF-Domstolen den betragtning, at aftaler om gældsomlægning indgået af TGSS og FOGASA ikke udgør statsstøtte, da de pågældende offentlige institutioner havde udvist samme adfærd, som en kreditor under normale markedsvilkår ville have udvist for at få tilbagebetalt en del af sine udestående fordringer, forudsat at rentesatsen mindst svarede til den rentesats, som en privat kreditor ville have anvendt [4], og at aftalen om gældsomlægning ikke ville føre til kumulering af ny gæld.

[1] EUT C 275 af 16.11.2007, s. 18.

[2] EFT L 149 af 16.6.1999, s. 40.

[3] Sml. 1999 I, s. 2459.

[4] Præmis 48 i Tubacex-dommen.

(5) Efter Tubacex-dommen besluttede Kommissionen at tage 1998-beslutningen op til fornyet vurdering, da konklusionerne på tilsvarende vis syntes at kunne anvendes på SNIACE-sagen. Ved brev af 16. februar 2000 til de spanske myndigheder besluttede Kommissionen således at indlede den formelle undersøgelsesprocedure ([1]) efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, første afsnit, med det formål delvis at annullere 1998-beslutningen (i det følgende benævnt »anden procedureindledning«).

(6) Ved brev af 21. marts 2000 fremsendte de spanske myndigheder deres bemærkninger til Kommissionen vedrørende anden procedureindledning.

(7) I betragtning af de spanske myndigheders og andre interesserede parters bemærkninger modtaget efter anden procedureindledning afsluttede Kommissionen den formelle undersøgelsesprocedure den 20. september 2000 med beslutning 2001/43/EF ([2]) (i det følgende benævnt »2000-beslutningen«) og konkluderede, at foranstaltningerne til fordel for SNIACE ikke udgjorde statsstøtte under henvisning til Tubacex-dommen. Med 2000-beslutningen ændredes 1998-beslutningen delvis, idet stk. 1 i artikel 1 blev affattet anderledes, og artikel 2 udgik.

(8) Kommissionen anlagde i sin 2000-beslutning den betragtning, at de offentlige kreditorer ved at anvende den lovbestemte mindstesats havde søgt at forøge deres muligheder for at få tilbagebetalt deres tilgodehavender mest muligt uden at lide økonomiske tab. Kommissionen mente, at »Kongeriget Spanien [handlede], som en hypotetisk privat kreditor i samme position i forhold til SNIACE ville have handlet« ([3]).

(9) Efter 2000-beslutningen indbragte Lenzing et annullationssøgsmål over for 2000-beslutning ved Retten i Første Instans.

(10) Retten i Første Instans annullerede i sin dom afsagt den 21. oktober i sag T-36/99 ([4]) 2000-beslutningen grundet i en åbenlys skønsfejl begået af Kommissionen ved at anvende kriteriet med den private kreditor. EF-Domstolen bekræftede dommen afsagt af Retten i Første Instans ([5]).

(11) Grundet denne annullering er den anden formelle undersøgelsesprocedure således endnu ikke afsluttet.

(12) Ved breve af 3. december 2004, 13. maj 2005,18. juli 2005 og 7. august 2008 anmodede Kommissionen de spanske myndigheder om yderligere oplysninger, og disse oplysninger blev fremsendt ved breve af 28. februar 2005, 4. juli 2005,29. september 2005,10. september 2008 og 15. september 2008.

([1]) EFT C 110 af 15.4.2000, s. 33.
([2]) EFT L 11 af 16.1.2001, s. 46.
([3]) Betragtning 30.
([4]) Sml. 2004 II, s. 3597.
([5]) Sag C-525/04. Sml. 2007 I, s. 9947.

2. **BESKRIVELSE AF FORANSTALTNINGEN**

(13) Støttemodtageren er SNIACE, en virksomhed grundlagt i 1939. Virksomheden fremstiller cellulose, papir, viskosefibre og natriumsulfat. SNIACE havde i 2007 en omsætning på 15 mio. EUR.

(14) FOGASA og TGSS har med SNIACE indgået de aftaler om tilbagebetaling og omlægning af gæld, som er nærmere beskrevet i betragtning 15-21.

Aftaler indgået med FOGASA

(15) FOGASA er en selvejende institution under det spanske Arbejds- og Indvandringsministerium og finansieres gennem bidrag fra erhvervslivet. Ifølge artikel 33, stk. 1, første afsnit, i den spanske arbejdstagervedtægt er fondens hovedopgave »at lægge ud for løn til lønmodtagere, der ikke er blevet betalt på grund af arbejdsgiverens insolvens eller konkurs«. Ifølge artikel 33, stk. 4, er FOGASA forpligtet til at indtræde i lønmodtagernes rettigheder og søgsmål for at opnå tilbagebetaling af de udlagte beløb.

(16) Det er i kongeligt dekret nr. 505/85 af 6. marts 1985 ([6]) fastlagt, at FOGASA kan indgå aftaler om tilbagebetaling af udlagte beløb til betaling af lønninger og tillæg til arbejdstagerne, så det bliver lettere at få de skyldige beløb tilbagebetalt, med påløbne renter til den lovbestemte mindstesats.

(17) FOGASA indgik henholdsvis den 5. november 1993 og den 31. oktober 1995 aftaler med SNIACE om tilbagebetaling af gæld. I det første tilfælde beløb gælden sig til 1 362 708 700 ESP (inkl. renter) og i det andet tilfælde 339 459 878 ESP (inkl. renter).

(18) Den første aftale af 5. november 1993 (i det følgende benævnt »FOGASA I-aftalen«) vedrørte de beløb, som FOGASA havde udlagt til betaling af gæld i form af lønninger og tillæg, som SNIACE havde over for sine medarbejdere. Gælden beløb sig til 897 652 759 ESP, hvortil kom renter til en rentesats på 10 % på 465 055 911 ESP, i alt 1 362 708 700 ESP. Gælden var sikret ved pant i SNIACE's aktiver og skulle tilbagebetales i overensstemmelse med en tidsplan, som blev genforhandlet den 18. marts 1999, med følgende afdrag (i ESP):

([6]) BOE 92 af 17.4.1985, s. 10203.

Tabel 1

FOGASA I-aftalen

(ESP)

	Oprindelig aftale af 5. november 1993	Genforhandlet aftale af 18. marts 1999
1994	20 000 000	20 000 000
1995	55 000 000	55 000 000
1996	90 000 000	40 000 000
1997	110 000 000	50 000 000
1998	160 000 000	80 000 000
1999	160 000 000	80 000 000
2000	392 527 956	259 427 000
2001	375 180 746	259 427 000
2002		259 427 000
2003		259 427 000
I alt	1 362 708 702	1 362 708 000

(19) Den anden aftale af 31. oktober 1995 (i det følgende benævnt »FOGASA II-aftalen«) vedrørte de beløb, som FOGASA fortsat havde udlagt i medfør af aftalen af 5. november 1993 til betaling af den gæld i form af lønninger og tillæg, som SNIACE havde over for sine medarbejdere. Den nye gæld beløb sig til 229 424 860 ESP, hvortil kom renter til en rentesats på 9 % på 110 035 018 ESP, i alt 339 459 878 ESP. Gælden var sikret ved pant i SNIACE's aktiver og skulle tilbagebetales i overensstemmelse med en tidsplan, som blev genforhandlet den 18. marts 1999, med følgende afdrag (i ESP):

Tabel 2

FOGASA II-aftalen

(ESP)

	Oprindelig aftale af 31. oktober 1995	Genforhandlet aftale af 18. marts 1999
1995		5 000 000
1996	20 000 000	10 000 000
1997	20 000 000	10 000 000
1998	20 000 000	10 000 000
1999	30 000 000	20 000 000
2000	30 000 000	20 000 000
2001	30 000 000	20 000 000
2002	40 000 000	50 000 000
2003	149 459 878	156 262 000
I alt	339 459 878	301 262 000

TGSS

(20) TGSS kan i medfør af artikel 20 i den spanske generelle lov om social sikring, Ley General de la Seguridad Social ([1]), bevilge afdragsordning eller ratemæssig betaling af skyldige socialsikringsbidrag med påløbne renter. Lovens artikel 27 fastlægger, at renter for sen indbetaling skal lægges til den gæld, der skal afdrages.

(21) Aftalen af 8. marts 1996, som ændret ved aftalerne af henholdsvis 7. maj 1996 og 30. september 1997, vedrørte omlægning af gældsbetalingen for et samlet beløb på 3 510 387 323 ESP, hvortil kom påløbne renter til en rentesats på 7,5 % på 615 056 349 ESP. Hovedstolen bestod i manglende indbetalinger af socialsikringsbidrag fra februar 1991 til februar 1997. Betalingen skulle finde sted i 120 månedlige rater, i de første to år udelukkende tilbagebetaling af renter til den lovbestemte mindstesats på 7,5 %, hvorimod hovedstolen og renter fra tredje til tiende år skulle tilbagebetales med en årlig rente på 5 % (fra oktober 1999 til september 2001), på 10 % (fra oktober 2001 til september 2003), på 15 % (fra oktober 2003 til september 2005) og på 20 % (fra oktober 2005 til september 2007).

3. BEGRUNDELSE FOR INDLEDNING AF PROCEDUREN

(22) Kommissionen anlagde i sin beslutning om at indlede proceduren den betragtning, at EF-Domstolens analyse i Tubacex-sagen kunne finde tilsvarende anvendelse på de foranstaltninger, der var omhandlet i 1998-beslutningen, hvorfor denne beslutning delvis burde annulleres og aftalerne indgået mellem SNIACE og de offentlige kreditorer på ny vurderes.

(23) Med henvisning til Tubacex-dommen gav Kommissionen udtryk for nogen tvivl med hensyn til de foranstaltninger, som de offentlige kreditorer havde sat i værk:

— for det første vedrørende forekomsten af statsstøtte i de foranstaltninger, der i 1998-beslutningen blev anset for at være uforenelige, og i fald det drejede sig om statsstøtte, dennes forenelighed og

— for det andet vedrørende en privat kreditors adfærd under samme omstændigheder, som ville have krævet en højere rentesats end tilfældet var for de offentlige kreditorer.

([1]) BOE 154 af 20.6.1994, s. 20658.

4. BEMÆRKNINGER FRA INTERESSEREDE PARTER

(24) Kommissionen har ikke modtaget bemærkninger fra interesserede parter.

5. BEMÆRKNINGER FRA KONGERIGET SPANIEN

(25) De spanske myndigheder fremsendte ved brev af 21. marts 2000 deres bemærkninger.

(26) De spanske myndigheder er uenige i Kommissionens beslutning om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure, i og med at proceduren efter deres mening ikke var nødvendig for at foretage den påtænkte delvise annullering af 1998-beslutningen.

(27) Med hensyn til gældsomlægningsaftalen mellem SNIACE og TGSS støtter de spanske myndigheder ikke Kommissionens synspunkt, at »det forekommer [...] sandsynligt, at kreditor i forbindelse med en frivillig akkord, der indebærer omlægning af eksisterende gæld, rent logisk vil søge at opnå en morarentesats, som er højere end den lovbestemte, som kompensation for ikke at søge gælden inddrevet ad rettens vej.« Tværtimod hævder de, at en frivillig akkord, på grund af virksomhedens finansielle situation såvel som udgifter, langsommelighed og usikkerhed i forbindelse med retslige procedurer, ofte ville føre til en rentesats, der er lavere end den lovbestemte mindstesats.

(28) Således gentager de spanske myndigheder deres påstand, at bevilling af henstand med anvendelse af de lovbestemte mindstesatser beskytter socialsikringssystemets interesser med hensyn til betaling af restancer bedre end noget andet initiativ, en privat kreditor kunne have truffet.

(29) Endvidere minder de spanske myndigheder om, at mens en privat kreditor kan indgå aftale om en hvilken som helst rentesats med debitor, er socialsikringsmyndighederne bundet af artikel 20 i den generelle lov om social sikring, der fastsætter, at den lovbestemte mindstesats skal anvendes ved gældsomlægningsaftaler.

(30) I beslutningen om at indlede proceduren fremsatte Kommissionen den betragtning, at sammenligningen af de betingelser, der er indeholdt i den private kreditoraftale fra oktober 1996, med betingelserne for gældsomlægningsaftalen mellem socialsikringen og SNIACE muligvis ikke udgør en korrekt anvendelse af kriteriet om den »private kreditor« som defineret af Domstolen. I denne henseende erklærede de spanske myndigheder, at offentlige kreditorers forhold, på grund af offentlige myndigheders lovmæssige begrænsninger, faktisk ikke kan sammenlignes med private kreditorers. De spanske myndigheder understregede imidlertid, at på trods af de forskellige vilkår og betingelser i aftalerne indgået mellem dels socialsikringen og SNIACE, dels FOGASA og SNIACE, var vilkårene strengere end vilkårene i aftalen indgået med private kreditorer.

(31) De spanske myndigheder erindrede endvidere om de synspunkter, som de allerede havde givet udtryk for under den procedure, som blev afsluttet med 1998-beslutningen.

6. VURDERING AF FORANSTALTNINGERNE

6.1. *VEDRØRENDE BEGRUNDELSEN FOR DEN ANDEN PROCEDUREINDLEDNING*

(32) De spanske myndigheder gør gældende, at indledning af en ny formel undersøgelsesprocedure ikke var nødvendig for at finde en løsning på sagen, og at overholdelsen af de interesserede parters rettigheder ikke var tilstrækkelig begrundelse for at indlede en ny procedure.

(33) Kommissionen mener for sin del, at Tubacex-dommen udgjorde et element, der var tilstrækkeligt vigtigt til at bringe det til de spanske myndigheders og andre interesserede parters kendskab. Dommen ville nemlig kunne ændre de kriterier, der lå til grund for vurderingen, der førte til beslutningen om at indlede proceduren den 7. november 1997.

6.2. *FOREKOMSTEN AF STATSSTØTTE SOM OMHANDLET I TRAKTATENS ARTIKEL 87, STK. 1*

(34) Kommissionen stillede sig i den anden procedureindledning det spørgsmål, om der var tale om statsstøtte i forbindelse med aftalerne indgået mellem SNIACE og virksomhedens offentlige kreditorer, og, i bekræftende fald, om sådan statsstøtte kunne erklæres forenelig.

(35) Tubacex-dommen tillader, at offentlig indgriben i form af en gældsomlægning ikke udgør statsstøtte, hvis den opfylder de kriterier, der er indeholdt i dommen (jf. betragtning 4).

(36) I dommen i sag T-36/99, som annullerede 2000-beslutningen, afviste Retten i Første Instans begrundelsen for, at Kommissionen valgte at anse TGSS og FOGASA for at have udvist en adfærd, som tilsvarer en privat kreditors adfærd. Med henblik herpå og under hensyntagen til dommen afsagt af Retten i Første Instans bør følgende undersøges nøje:

a) de offentlige kreditorers forhold sammenlignet med de private kreditorers

b) Banco Español de Crédito (i det følgende benævnt »Banesto«), en privat kreditors forhold sammenlignet med TGSS og FOGASA's

c) TGSS og FOGASA's mulighed for at inddrive det samlede gældsbeløb uden at lide økonomiske tab, og

d) udsigterne for SNIACE's fremtidige rentabilitet og levedygtighed.

(37) De kriterier, der er indeholdt i Tubacex-dommen og i dommen afsagt af Retten i Første Instans i sag T-36/99, kan kumuleres. Hvis ikke de vilkår, som de offentlige kreditorer har fastlagt, mindst svarer til et af kriterierne, bør Kommissionen se bort fra princippet om en privat kreditor.

6.2.1. AFTALER INDGÅET MED FOGASA

(38) I modsætning til de forhold, der lå til grund for Tubacex-dommen, blev de to aftaler med FOGASA indgået med ca. to års mellemrum og vedrørte forskellig gæld. Kommissionen mener, at det ikke drejer sig om en og samme aftale. FOGASA forsøgte heller ikke på tidspunktet for indgåelse af den anden aftale at sammenlægge de to med henblik på at få en enkelt aftale vedrørende samtlige gældsbeløb. FOGASA samlede først den resterende gæld ved aftalen af 18. marts 1999 ([1]), dvs. fire år efter indgåelse af den anden aftale mellem FOGASA og SNIACE.

(39) I sin vurdering vil Kommissionen først analysere FOGASA I-aftalen og dernæst FOGASA II-aftalen under hensyntagen til de fastlagte kriterier for en privat kreditor.

FOGASA I-aftalen

(40) SNIACE og FOGASA indgik en første aftale om gældsomlægning den 5. november 1993 for et beløb på 1 362 708 700 ESP (inkl. renter). Aftalen blev indgået, efter at FOGASA havde udbetalt forfaldne lønninger og tillæg, som SNIACE skyldte medarbejderne.

(41) Kommissionen bør i sin analyse skelne mellem tidspunktet for aftalens indgåelse (*ex-ante*) og tidspunktet for aftalens iværksættelse (*ex-post*). Det kan forekomme, at det, efter at have analyseret en aftale i forhold til aftalens vilkår på tidspunktet for indgåelsen, konkluderes, at den ikke indeholder statsstøtteelementer, og at aftalens iværksættelse, under omstændigheder der kan være anderledes end oprindeligt forudset, ændrer denne vurdering, således at der må konkluderes, at aftalen indeholder statsstøtte.

Vurdering af FOGASA I-aftalen på tidspunktet for indgåelsen

FOGASA's stilling sammenholdt med private kreditorers stilling, heriblandt Banesto

(42) Kommissionen bemærker sig, at den første aftale om gældsomlægning med FOGASA er fra den 5. november 1993, dvs. næsten otte måneder efter at den spanske førsteinstansret erklærede SNIACE i betalingsstandsning den 25. marts 1993, hvilket var årsagen til, at FOGASA skulle betale SNIACE's ansatte. FOGASA skaffede sig på dette tidspunkt sikkerhed for i det mindste en del af sin fordring i form af pant i SNIACE's aktiver. FOGASA's rentesats var på 10 %, som var lovbestemt på tidspunktet for aftalens indgåelse.

(43) Banesto havde for sin del i 1987 og igen i 1991, dvs. mange år før indgåelsen af FOGASA I-aftalen, ydet nogle hypoteklån til SNIACE til en rentesats på henholdsvis 16 % og 18 % (svarende til markedsrenten på det tidspunkt).

(44) Det kan således konstateres, at SNIACE, da virksomheden blev erklæret i betalingsstandsning i 1992, mindst havde to kreditorer: FOGASA, for forfaldne lønudbetalinger, som SNIACE ikke havde kunnet betale til sine ansatte, og Banesto, for lån, der endnu ikke var fuldt ud tilbagebetalte.

(45) Banesto ville efter bekendtgørelsen af betalingsstandsningen kunne have gjort sine rettigheder gældende som privilegeret hypotekkreditor for SNIACE. Det var imidlertid først i medfør af aftalen af 26. september 1996, dvs. tre år efter indgåelsen af FOGASA I-aftalen, at SNIACE, som betaling for en del af sin gæld, afstod de aktier, SNIACE besad i virksomheden Inquitex, og en række grunde, der var omfattet af pantet, til Banesto.

(46) FOGASA var for sin del lovmæssigt forpligtet til at betale lønningerne i tilfælde af betalingsstandsning. Fra og med det tidspunkt, hvor FOGASA skulle betale lønningerne til SNIACE's ansatte, indledte FOGASA forhandlinger om en gældsomlægningsaftale med henblik på at få tilbagebetalt sin fordring. Det forhold, at Banesto ikke fuldbyrdede sine hypoteklån over for SNIACE, viser også, at FOGASA handlede med forsigtighed og klogskab ved at indgå aftalen om gældsomlægning og skaffe sig sikkerhed fra og med det øjeblik, hvor SNIACE blev erklæret i betalingsstandsning, i modsætning til den private kreditor Banesto.

(47) Derfor kunne FOGASA og SNIACE hurtigt indlede forhandlinger, som viste begge parters vilje til at nå til en mindelig løsning.

Muligheden for FOGASA for at inddrive det samlede gældsbeløb uden at lide økonomiske tab

(48) Efter at have godkendt ansøgningen fra SNIACE's arbejdstagere om godtgørelse af deres tilgodehavender i form af løn og tillæg som følge af betalingsstandsningen indgik FOGASA en aftale om gældsomlægning med det formål, at SNIACE med tiden skulle tilbagebetale de pågældende beløb. FOGASA anvendte den lovbestemte mindstesats, dvs. 10 % på tidspunktet for parternes indgåelse af aftalen.

([1]) Brev fra FOGASA dateret 22.8.2008, s. 2, fremsendt af de spanske myndigheder.

(49) Kommissionen indtager det synspunkt, at ved at tilbyde SNIACE en omlægning af afdragene bragte FOGASA princippet fra Tubacex-dommen i anvendelse, dvs. princippet om, at »en kreditor således ikke søger at opnå en ekstraordinær gevinst af det beløb, der skyldes ham, men ønsker blot at opnå fuld dækning for de beløb, han har udlagt, uden at lide økonomisk tab. Når han med henblik herpå accepterer en omlægning af sit tilgodehavende for at opnå denne tilbagebetaling, kræver han yderligere betaling af en rente, som skal kompensere ham den forventelige værdiforringelse, der følger af omlægningen« ([1]).

Udsigt til fremtidig rentabilitet

(50) På det tidspunkt, hvor aftalen blev indgået, var FOGASA bekendt med den krise, som havde ramt SNIACE, hvorfor FOGASA greb ind til fordel for arbejdstagerne, så disse kunne få de lønninger og andre beløb, som SNIACE ikke kunne betale dem på grund af betalingsstandsningen.

(51) Det kan hævdes, at på daværende tidspunkt var den eneste plan for genopretning af rentabiliteten, som kunne komme i nærheden af en sådan betegnelse, den plan for gældsomlægning, som SNIACE forelagde FOGASA. Efter den alvorlige krise, som virksomheden gennemgik i 1992, kom der imidlertid lidt efter lidt gang i aktiviteterne igen, så der kunne skimtes en fremtidig rentabilitet, selv om virksomheden fortsat ville befinde sig i en sårbar situation.

(52) Fraværet af en aftale med de private kreditorer samt det forhold, at disse ikke havde gennempresset afvikling af gælden efter 1993, viser med al tydelighed, at udsigterne til genopretning var begrundede, hvorfor det ikke var tilrådeligt at fremprovokere en afslutning på virksomhedens aktiviteter.

Konklusion vedrørende indgåelsen af FOGASA I-aftalen

(53) Kommissionen er af den opfattelse, at FOGASA I-aftalen på tidspunktet for aftalens indgåelse ikke udgjorde statsstøtte.

Analyse af FOGASA I-aftalens iværksættelse

(54) Mellem den 5. november 1993 og den 18. marts 1999, hvor FOGASA indgik en ny aftale om gældsomlægning, hvorved fristen for betalingen af gælden blev forlænget med to år, havde SNIACE kun tilbagebetalt ca. 50 % af sin gæld.

De offentlige kreditorers stilling sammenlignet med de private kreditorers

(55) I stedet for at fuldbyrde de garantier og den pantsikkerhed, den havde i medfør af aftalen fra 1993, foretrak FOGASA at ændre aftalen om gældsomlægning med henblik på at forøge mulighederne for at kunne inddrive sit tilgodehavende. Til gengæld bemærker Kommissionen sig, at Banesto den 26. september 1996 som betaling for en del af SNIACE's gæld accepterede nogle af de grunde, som virksomheden ejede, samt de aktier, som SNIACE besad i virksomheden Inquitex.

(56) Kommissionen mener, at FOGASA's adfærd ikke kan sammenlignes med Banestos adfærd, idet sidstnævnte forsøgte at sikre en del af sit tilgodehavende ved at indgå aftalen fra 1996 i modsætning til FOGASA, som på ingen måde forsøgte at inddrive sit tilgodehavende i medfør af den aftale, der var indgået med SNIACE.

Muligheden for FOGASA for at inddrive det samlede gældsbeløb uden at lide økonomiske tab

(57) Kommissionen gør opmærksom på, at på tidspunktet for aftalens genforhandling stillede FOGASA ikke krav om yderligere renter, idet det samlede skyldige beløb forblev det samme på trods af, at løbetiden blev forlænget med to år ([2]). Endvidere mener Kommissionen, at de spanske myndigheders argument ([3]) om, at de ville beskytte deres investering mod inflation, bør afvises.

Udsigt til fremtidig rentabilitet

(58) Kommissionen konstaterer på grundlag af tabel 3, som viser det videre forløb, at virksomheden på tidspunktet for indgåelsen af aftalen af 18. marts 1999, som ændrede aftalen af 5. november 1993, kunne se frem til yderligere gældsætning, gentagne tab og negativ egenkapital, hvilket rejste tvivl om udsigten til at få tilbagebetalt det skyldige beløb:

([1]) Præmis 32.

([2]) Brev fra de spanske myndigheder af 4.7.2005, bilag I.

([3]) Brev fra Spanien af 21.3.2000: »den anvendte rentesats for gældsomlægningen beskytter kreditor mod tab som følge af værdiforringelse forårsaget af inflation«.

Tabel 3

(i mio. EUR)

	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000
Salg	69,3	43,0	4,8	39,3	65,9	34,5	33,6	56,6	57,5	82,0
Resultat	– 24,8	– 27,9	– 22,8	– 10,7	0,9	– 11,7	– 3,0	– 9,6	– 7,4	1,7
Likviditet	– 15,3	– 19,8	– 20,0	– 6,0	6,4	– 8,8	2,2	– 2,2	– 0,6	8,7
Samlet gæld	84,1	82,8	95,4	112,6	116,5	108,2	104,9	106,1	112,8	121,8

(59) På trods af at virksomheden dog opnåede et lettere positivt resultat i 1995, må det indrømmes, at dens finansielle forhold medførte en usikker udsigt til rentabilitet.

Konklusion vedrørende iværksættelsen af FOGASA I-aftalen

(60) Kommissionen er nået til den konklusion, at FOGASA ikke udviste en adfærd, der svarer til en privat kreditors:

a) idet FOGASA ikke forsøgte som delvis betaling af gælden at tilegne sig de aktiver, som FOGASA havde ret til som følge af aftalen fra 1993

b) idet udsigterne til rentabilitet var så usikre på grund af den stadige forværring af de finansielle forhold

c) idet FOGASA ikke stillede krav om en tillægsrente ved forhandlingerne om gældsomlægningsaftalen i 1999 og ikke bragte aftalens bestemmelse om morarenter for misligholdte indbetalinger i anvendelse.

FOGASA II-aftalen

(61) SNIACE og FOGASA indgik en anden aftale om gældsomlægning den 31. oktober 1995 for et beløb på 339 459 878 ESP (inkl. renter). Aftalen blev indgået, efter at FOGASA på ny havde lagt ud for forfaldne lønninger og erstatninger, som SNIACE skyldte medarbejderne.

De offentlige kreditorers forhold sammenlignet med de private kreditorers

(62) I lighed med sin konklusion vedrørende iværksættelsen af FOGASA I-aftalen mener Kommissionen, at FOGASA's adfærd ikke kan sammenlignes med Banestos, som ved indgåelsen af aftalen i 1996 søgte at beskytte en del af sin fordring, hvorimod FOGASA, som kun havde kunnet inddrive en del af den gæld, der var omfattet af aftalen fra 1993, indgik en ny aftale i 1995 vedrørende ny gæld.

Muligheden for FOGASA for at inddrive det samlede gældsbeløb uden at lide økonomiske tab

(63) Den nye aftale blev indgået på trods af følgende:

i) aftalen af 5. november 1993 var delvis misligholdt

ii) den nye aftale vedrørte ny gæld i forhold til FOGASA, som endnu en gang havde efterkommet ansøgninger fra SNIACE's medarbejdere om udbetaling af deres løn og

iii) det var en kendt sag, at SNIACE havde finansielle svagheder, at det var en virksomhed i krise på grund af gentagne tab i mange år, med en negativ egenkapital og en stor gæld, som det fremgår af tabellen i betragtning 59.

(64) Det er tillige klart, at FOGASA ikke overvejede muligheden for at tvangsfuldbyrde gælden ved indløsning af sit pantebrev. En tvangsfuldbyrdelse ville godt nok kunne have betydet en nedlukning af virksomheden, men der hersker ikke den mindste tvivl om, at FOGASA ved en afvikling af SNIACE's aktiver ville kunne have inddrevet hele eller dele af gælden.

(65) Kommissionen gør her navnlig opmærksom på, at de spanske myndigheder gentagne gange har fremført, at det ikke var muligt at anslå virksomhedens værdi med henblik på at beregne det beløb, der kunne inddrives, og at værdien af virksomhedens aktiver under alle omstændigheder i tilfælde af en afvikling ville kunne vise sig at have tabt væsentligt i værdi [1]. Det er derfor klart, at FOGASA afviste muligheden af en afvikling af SNIACE og i stedet foretrak en løsning i form af gældsomlægning.

[1] Brev fra de spanske myndigheder af 4.7.2005. »Hverken FOGASA eller [TGSS] besidder på det pågældende tidspunkt oplysninger, der er tilstrækkelige til at foretage en beregning af værdien af virksomhedens aktiver.«

(66) De spanske myndigheder tilføjede i deres svar af 29. september 2005, at »hvis [FOGASA] på det tidspunkt havde afvist at indgå en aftale om inddrivelse af gælden uden yderligere begrundelse, ville det have været en overtrædelse af forskrifterne for institutionens virke og udtryk for vilkårlig handling«. Kommissionen udleder af de spanske myndigheders erklæring, at FOGASA ikke ville kunne begrunde en eventuel afvisning af gældsomlægningen. Det blotte forhold at ville inddrive den samlede gæld, herunder eventuelt gennem en afvikling af SNIACE, er ikke tilstrækkeligt for de spanske myndigheder ([1]).

Konklusion vedrørende FOGASA II-aftalen

(67) Kommissionen er nået til den konklusion, at FOGASA ikke udviste en adfærd, der svarer til en privat kreditors:

a) idet FOGASA ikke krævede betaling af gælden i medfør af aftalen fra 1993 i overensstemmelse med den tidsplan, der var fastlagt i aftalen

b) idet udsigterne til rentabilitet var så usikre på grund af den stadige forværring af de finansielle forhold

c) idet FOGASA indvilligede i indgåelse af en ny aftale vedrørende ny gæld.

6.2.2. TGSS-AFTALEN

(68) Som nævnt i betragtning 21 indgik TGSS en aftale med SNIACE den 8. marts 1996, idet aftalen senere blev ændret henholdsvis den 7. maj 1996 og den 30. september 1997. Selv om den sidste aftale blev indgået ca. 18 måneder efter indgåelsen af den første aftale, vedrører den den samme gæld. Kommissionen mener derfor, at det drejer sig om en og samme aftale med senere ændringer.

De offentlige kreditorers stilling sammenlignet med de private kreditorers

(69) På tidspunktet for indgåelsen af den første aftale mellem TGSS og SNIACE, nemlig den 8. marts 1996, samt på tidspunktet for den første ændring, dvs. den 7. maj 1996, havde de private kreditorer endnu ikke indgået nogen aftale. Først fra og med tidspunktet for den anden ændring af aftalen, dvs. den 30. september 1997, kan TGSS's stilling sammenholdes med de private kreditorers.

([1]) Svar fra de spanske myndigheder af 29.9.2005.

(70) Det kan derfor for indeværende godtages, at TGSS gik videre end de private kreditorer ved at indgå en aftale med det formål at øge chancerne for at inddrive sine fordringer mest muligt.

Muligheden for TGSS for at inddrive det samlede gældsbeløb uden at lide økonomiske tab

(71) TGSS kan i overensstemmelse med spansk lovgivning indgå aftaler om omlægning af gæld, såfremt det sker til den lovbestemte mindsterente på tidspunktet for aftalens indgåelse.

(72) TGSS forsøgte således at beskytte sin fordring uden at lide økonomiske tab, jf. Tubacex-dommen.

Udsigter for virksomhedens rentabilitet

(73) Som allerede nævnt i betragtning 63, nr. iii), var SNIACE på tidspunktet for indgåelsen af denne aftale en kriseramt virksomhed på grund af de gentagne tab over mange år, en negativ egenkapital og en stor gæld.

(74) Hertil kommer, at de spanske myndigheder ikke har kunnet imødekomme Kommissionens anmodning (brev af 7. august 2008 D/53117) om at få tilsendt referater af de møder, som fandt sted mellem TGSS og SNIACE i 1994 ([2]). Sådanne mødereferater ville have gjort Kommissionen bekendt med konteksten for forhandlingerne, så den kunne vurdere TGSS's holdning, for så vidt angår SNIACE's faktiske muligheder for at efterleve sine forpligtelser, såvel eksisterende som kommende. De spanske myndigheder bekræftede derimod i deres svar af 10. september 2008, at de ikke var i besiddelse af sådanne dokumenter.

(75) Det står således klart, at TGSS kendte til SNIACE's finansielle forhold og navnlig misligholdelsen af aftalerne med FOGASA. Da aftalen blev indgået i 1996, ville TGSS på grundlag af virksomhedens regnskaber kunne have efterprøvet, at SNIACE kun delvis have efterlevet aftalen fra 1993 og endvidere havde indgået en ny aftale med FOGASA i 1995 (dvs. ca. seks måneder før aftalen med TGSS), som omhandlede ny gæld.

Konklusion vedrørende TGSS-aftalen

(76) Kommissionen er nået til den konklusion, at TGSS ikke udviste en adfærd, der svarer til en privat kreditors:

([2]) De spanske myndigheder lod Kommissionen vide (i brev af 28.2.2005 som svar på Kommissionens brev af 3.12.2004), at der var afholdt flere møder mellem SNIACE og TGSS.

a) idet SNIACE misligholdte sin tilbagebetaling til en anden offentlig kreditor (FOGASA), som ydermere havde accepteret en kumulering af gæld, og

b) idet udsigterne til rentabilitet var så usikre på grund af de til stadighed forværrede finansielle forhold.

6.2.3. KONKLUSION OM FOREKOMSTEN AF STATSSTØTTE

(77) Det er Kommissionens synspunkt, at kun den foranstaltning, der førte til aftalen af 5. november 1993 mellem FOGASA og SNIACE, kan anses for at opfylde kriteriet om den private kreditor. Den pågældende foranstaltning påfører imidlertid ikke SNIACE nogen fordel.

(78) I lyset af ovenstående mener Kommissionen derimod, at iværksættelsen af FOGASA I-aftalen, som ændret den 18. marts 1999, af FOGASA II-aftalen og af TGSS-aftalen påfører SNIACE fordele som omhandlet i traktatens artikel 87, stk. 1. Disse foranstaltninger giver SNIACE en fordel, da de sætter virksomheden i stand til at udsætte sine lovmæssige forpligtelser i forhold til indbetaling af socialsikringsbidrag og tilbagebetaling af gæld til FOGASA, forpligtelser, som SNIACE normalt ville skulle have båret, hvis kreditorerne havde været private kreditorer.

(79) For så vidt angår de øvrige kriterier, mener Kommissionen for det første, at foranstaltningerne blev finansieret over statslige midler, idet både FOGASA og TGSS er offentlige institutioner, hvis midler hidrører fra indbetalingen af lovpligtige bidrag.

(80) For det andet er de pågældende foranstaltninger selektive, idet de udelukkende finder anvendelse på SNIACE.

(81) For det tredje er der på de markeder, hvor SNIACE er aktiv, en høj grad af samhandel mellem medlemsstaterne. SNIACE afsætter en del af sin produktion i Europa i konkurrence med andre virksomheder. Støtten til SNIACE kan dermed påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne. Foranstaltningerne truer deslige med at fordreje konkurrencen mellem producenter af tekstilvarer.

(82) Kommissionen mener således, at foranstaltningerne i tilknytning til iværksættelsen af FOGASA I-aftalen, FOGASA II-aftalen og TGSS-aftalen udgør statsstøtte som omhandlet i traktatens artikel 87, stk. 1.

6.3. *UNDERSØGELSE AF STØTTENS FORENELIGHED MED FÆLLESMARKEDET*

(83) Foreneligheden af foranstaltninger, der udgør statsstøtte som omhandlet i traktatens artikel 87, stk. 1, skal vurderes i forhold til de undtagelsesbestemmelser, der er indeholdt i stk. 2 og 3 i samme artikel.

(84) Undtagelsesbestemmelsen i artikel 87, stk. 2, og i artikel 87, stk. 3, litra b), d) og e), kan under ingen omstændigheder bringes i anvendelse, da foranstaltningerne ikke skulle fremme virkeliggørelsen af et projekt af fælleseuropæisk interesse eller afhjælpe alvorlige forstyrrelser i en medlemsstats økonomi, ej heller fremme kulturen eller bevare kulturarven. Det drejer sig heller ikke om en anden form for støtte, hvorom Rådet på forslag af Kommissionen træffer beslutning med kvalificeret flertal.

(85) Det drejer sig derfor om at vurdere undtagelsesbestemmelserne vedrørende udviklingen i visse regioner eller af visse erhvervsgrene omhandlet i artikel 87, stk. 3, litra a) og c).

(86) Når det drejer sig om støtte til at fremme udviklingen af visse erhvervsgrene, og under hensyntagen til de her omhandlede foranstaltningers karakter, er de eneste relevante kriterier dem, der finder anvendelse på rednings- og omstruktureringsstøtte til kriseramte virksomheder.

(87) Når det drejer sig om støtte til fremme af udviklingen i visse regioner, gør Kommissionen opmærksom på, at den region, hvor SNIACE er beliggende, siden september måned 1995 er berettiget til støtte med regionalt sigte som omhandlet i artikel 87, stk. 3, litra a), og at regionen forud herfor var berettiget til støtte med regionalt sigte som omhandlet i artikel 87, stk. 3, litra c).

(88) Det påhviler således Kommissionen at vurdere foranstaltningerne på grundlag af Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder og Fællesskabets retningslinjer for statsstøtte med regionalt sigte. I overensstemmelse med Kommissionens meddelelse om fastlæggelse af reglerne for vurdering af ulovlig statsstøtte [1] skal foranstaltningerne vurderes i forhold til de retningslinjer og rammebestemmelser, der var gældende på tidspunktet for støttens tildeling.

Statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder

(89) For så vidt angår reglerne for støtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder, er der ingen tvivl om, at Kommissionen siden offentliggørelsen af den Ottende Beretning om Konkurrencepolitikken i 1979 og i alle efterfølgende rammebestemmelser stiller krav om fremlæggelse af en omstruktureringsplan, der gør det muligt at genoprette rentabiliteten for de kriseramte virksomheder [2].

[1] EFT C 119 af 22.5.2002, s. 22.

[2] Punkt 227 i Ottende Beretning fra Europa-Kommissionen om Konkurrencepolitikken, 1979. Punkt 3.2.2.i) i Fællesskabets rammebestemmelser om statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder (EFT C 368 af 31.12.1994, s. 12). Punkt 31 i Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder (EFT C 288 af 9.10.1999, s. 2). Punkt 34 i Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder (EUT C 244 af 1.10.2004, s. 2).

(90) I nærværende sag har de spanske myndigheder aldrig gjort gældende, at foranstaltningerne skulle være rednings- eller omstruktureringsstøtte. De har heller ikke forsøgt at påvise, at det drejede sig om en omstruktureringsplan med henvisning til de gældende regler på tidspunktet for tildelingen af den pågældende støtte. En sådan plan skal bl.a. indeholde interne reorganiseringsforanstaltninger og udligningsforanstaltninger som omhandlet i Kommissionens Ottende Beretning om Konkurrencepolitikken i 1979 (punkt 227 og 228) og i rammebestemmelserne vedtaget fra og med 1994 ([1]). Fraværet af en omstruktureringsplan bekræfter, at støttens eneste formål var at opretholde virksomhedens aktivitet uden at kræve nogen modydelse i form af en omstrukturering.

(91) For så vidt angår den rentabilitetsplan, som blev forelagt Kommissionen inden procedurens indledning, begrænsede de spanske myndigheder sig til at gøre gældende, navnlig i brevet af 30. juni 1997 som svar på Kommissionens brev af 16. maj 1997, at ekspertens konklusion om, at »SNIACE's levedygtighed udelukkende skyldtes, at virksomheden modtog subsidier, der muliggjorde investeringsprojekter og omlægning af gæld« var en rent personlig vurdering, udtrykt i en privat undersøgelse, og at den ikke nødvendigvis afspejlede de spanske myndigheders synspunkt ([2]).

(92) Da der således ikke foreligger nogen omstruktureringsplan, kan de foranstaltninger, der vedtoges i tilknytning til iværksættelsen af FOGASA II-aftalerne, TGSS-aftalen og FOGASA I-aftalen således ikke begrundes i Kommissionens Ottende Beretning om Konkurrencepolitikken eller Fællesskabets rammebestemmelser om statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder fra 1994, 1999 eller 2004.

Regionalstøtte

(93) Når det drejer sig om undtagelsesbestemmelserne i artikel 87, stk. 3, litra a) og c), vedrørende støtte til fremme af udviklingen i visse regioner, gør Kommissionen opmærksom på, at den region, hvor SNIACE er beliggende, siden september måned 1995 er berettiget til støtte med regionalt sigte som omhandlet i artikel 87, stk. 3, litra a), og at regionen forud herfor var berettiget til støtte med regionalt sigte som omhandlet i artikel 87, stk. 3, litra c).

(94) Støtten til SNIACE udviser imidlertid ingen af de kendetegn, der er nødvendige for at fremme udviklingen i visse regioner som omhandlet i nævnte artikel, da den blev ydet som driftsstøtte, dvs. uden at være betinget af nogen som helst investering eller jobskabelse.

(95) Kommission har siden 1979 ([3]) kun godkendt støtte, der ikke er betinget af initialinvestering eller jobskabelse i regioner, der er berettiget til regionalstøtte, når den pågældende medlemsstat har kunnet påvise regionens særlige ulemper og deres omfang, hvilket ikke har været tilfældet i denne sag.

(96) De foranstaltninger, der vedtoges i tilknytning til iværksættelsen af FOGASA II-aftalerne, TGSS-aftalen og FOGASA I-aftalen kan således ikke begrundes i hverken Kommissionens meddelelse fra 1979 eller retningslinjerne for statsstøtte med regionalt sigte fra 1998.

Støtte til kunstfiberindustrien

(97) For så vidt angår de regler for kunstfiberindustrien, som var gældende på tidspunktet for aftalernes indgåelse ([4]), mener Kommissionen, at den eneste støtte, der kunne berettiges, var investeringsstøtte. De pågældende foranstaltninger udviser imidlertid ingen tegn på at være investeringsstøtte. De foranstaltninger, der vedtoges i tilknytning til iværksættelsen af FOGASA II-aftalerne, TGSS-aftalen og FOGASA I-aftalen, kan således ikke begrundes i rammebestemmelserne fra hverken 1992 eller 1996.

Konklusion vedrørende støttens forenelighed med fællesmarkedet

(98) Kommissionen mener, at de nærmere vilkår i FOGASA I-aftalen, som ændret den 18. marts 1999, samt indgåelsen af FOGASA II-aftalen og TGSS-aftalen ikke kan erklæres forenelige med fællesmarkedet.

7. **PROCEDURE FOR TILBAGEBETALING AF ULOVLIG STØTTE**

(99) Idet Kommissionen mener, at iværksættelsen af FOGASA I-aftalen, ændret den 18. marts 1999, samt af FOGASA II-aftalen og TGSS-aftalen er uforenelig med traktaten, skal støttemodtageren tilbagebetalte de modtagne beløb.

(100) De nærmere vilkår for tilbagebetalingen af ulovlig støtte, der er erklæret uforenelig, er fastlagt i meddelelse fra Kommissionen — Mod en effektiv gennemførelse af Kommissionens beslutninger, som pålægger en medlemsstat at tilbagesøge ulovlig og uforenelig statsstøtte (i det følgende benævnt »2007-meddelelsen«) ([5]). Domstolens retspraksis har fastslået, og dette fremgår også af 2007-meddelelsen i punkt 37, at det ikke påhviler Kommissionen at fastsætte det nøjagtige beløb, der skal tilbagesøges. Beslutningen bør dog indeholde anvisninger, hvorved Spanien selv kan fastslå beløbet.

([1]) Jf. punkt 3.2.2.i) i rammebestemmelserne fra 1994: »Omstruktureringsstøtten må […] være betinget af et bæredygtigt omstrukturerings-/saneringsprogram […]«.

([2]) Brev fra de spanske myndigheder fremsendt pr. fax den 30.6.1997, s. 2.

([3]) Andet afsnit i punkt 4 i meddelelse fra Kommissionen vedrørende støtteordninger med regionalt sigte (EFT C 31 af 3.2.1979, s. 9). Punkt 4.15 i retningslinjerne for statsstøtte med regionalt sigte (EFT C 74 af 10.3.1998, s. 9).

([4]) EFT C 346 af 30.12.1992, s. 2, og EFT C 94 af 30.3.1996, s. 11.

([5]) EUT C 272 af 15.11.2007, s. 4.

(101) Kommissionens forordning (EF) nr. 794/2004 [1] om gennemførelse af Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 [2] fastlægger, at støtte, der skal tilbagebetales i medfør af en beslutning om tilbagebetaling, skal indeholde renter beregnet på grundlag af en passende sats, der fastsættes af Kommissionen. Renterne betales fra det tidspunkt, hvor den ulovlige støtte var til støttemodtagerens rådighed, og indtil den tilbagebetales. Renten tilskrives med renters rente indtil datoen for tilbagebetalingen af støtten.

(102) I tilknytning til metoden for beregning af renter har EF-Domstolen imidlertid i sin afgørelse af 11. december 2008 i sag C-295/07, *Kommissionen mod Departementet Loiret og Scout, SA* [3], bekræftet, at metoden til at ansætte en ulovlig støttes nutidsværdi udgør et materielt, ikke processuelt spørgsmål [4]. 2000-beslutningen og beslutningen om anden procedureindledning blev vedtaget lang tid før forordning (EF) nr. 794/2004.

(103) Kommissionen mener således, at den beregningsmetode, der skal anvendes i forbindelse med tilbagebetaling af ulovlig støtte, er den gældende metode på tidspunktet for den annullerede beslutning, hvorfor medlemsstaten derfor skal anvende såkaldt almindelig forrentning i sin beregning af det beløb, der skal tilbagebetales.

(104) I nærværende sag skelner Kommissionen mellem dels den delvise iværksættelse af FOGASA I-aftalen, dels de uforenelige foranstaltninger forbundet med FOGASA II- og TGSS-aftalerne.

FOGASA I-aftalen

(105) Som angivet i betragtning 77 mener Kommissionen, at aftalen indgået mellem FOGASA og SNIACE den 5. november 1993 opfylder kriteriet om den private kreditor, hvorfor den ikke udgør statsstøtte.

(106) I betragtning af at aftalen kun delvis blev overholdt, mener Kommissionen imidlertid, at FOGASA I-aftalen, som ændret den 18. marts 1999, udgør uforenelig og ulovlig statsstøtte, der skal tilbagebetales. Uforeneligheden vedrører dels de misligholdte beløb i forhold til aftalen indtil den 18. marts 1999, dels det resterende støttebeløb fra og med den dato.

(107) Den støtte, der skal tilbagebetales, er inklusive påløbne renter beregnet efter metoden for almindelig forrentning (jf. betragtning 101). De beløb, der blev tilbagebetalt under overholdelse af FOGASA I-aftalen, før denne blev ændret, udgør, selv om rentesatsen var lavere end Kommissionens referencesats, ikke statsstøtte, hvorfor det ikke er nødvendigt at tilbagebetale dem. Andre betalinger uden relation til aftalerne kan fratrækkes de beløb, der skal tilbagebetales som ulovlig og uforenelig støtte.

FOGASA II- og TGSS-aftalerne

(108) Som også nævnt ovenfor mener Kommissionen, at Spanien har tildelt ulovlig støtte i form af en aftale om tilbagebetaling af gæld, indgået med FOGASA den 30. oktober 1995, og en aftale om gældsomlægning, indgået med TGSS den 8. marts 1996, i strid med traktatens artikel 88, stk. 3, og at denne støtte er uforenelig med fællesmarkedet og EØS-aftalen.

(109) Da støtten er ulovlig og uforenelig, skal det fulde beløb tilbagebetales, og de økonomiske virkninger ophæves. De beløb, der skal tilbagebetales, svarer til hele den gæld, der var genstand for FOGASA II-aftalen og for TGSS-aftalen. Hertil kommer almindelig forrentning beregnet i overensstemmelse med Kommissionens referencesats. Foretagne betalinger kan fratrækkes de beløb, der skal tilbagebetales.

8. **KONKLUSION**

(110) I betragtning af ovenstående bør beslutning 1999/395/EF ændres tilsvarende.

(111) Den første aftale om tilbagebetaling af gæld, indgået mellem FOGASA og SNIACE, udgør ikke statsstøtte.

(112) Derimod fører den nye vurdering af iværksættelsen af aftalen om tilbagebetaling af gæld, indgået med FOGASA den 3. november 1993, af aftalen om tilbagebetaling af gæld, også indgået med FOGASA, den 30. oktober 1995, og af aftalerne om gældsomlægning, indgået med TGSS til den konklusion, at Spanien har tildelt ulovlig støtte, i strid med traktatens artikel 88, stk. 3, og at denne støtte er uforenelig med fællesmarkedet og EØS-aftalen.

(113) Da den tildelte støtte er ulovlig og uforenelig med fællesmarkedet, skal den tilbagesøges i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 659/1999 og dens økonomiske virkninger ophæves —

[1] EUT L 140 af 30.4.2004, s. 1.
[2] EFT L 83 af 27.3.1999, s. 1.
[3] (Endnu ikke offentliggjort).
[4] Præmis 83.

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

I beslutning 1999/395/EF foretages følgende ændringer:

1) I artikel 1 foretages følgende ændringer:

a) Første afsnit affattes således:

»Den aftale, der den 5. november 1993 blev indgået mellem Sociedad Nacional de Industrias y Aplicaciones de Celulosa Española SA (SNIACE) og Fondo de Garantía Salarial (FOGASA) udgjorde ikke, på tidspunktet for indgåelsen, statsstøtte som omhandlet i EF-traktatens artikel 87, stk. 1.«

b) Efter første afsnit indsættes følgende:

»Følgende statsstøtte iværksat af Spanien til fordel for SNIACE er uforenelige med fællesmarkedet:

a) aftalen indgået den 8. marts 1996 (ændret ved aftale af 7. maj 1996 og senere ved aftale af 30. september 1997) mellem SNIACE og Tesorería General de la Seguridad Social om omlægning af gæld

b) iværksættelsen af aftalen indgået den 5. november 1993 mellem SNIACE og FOGASA

c) aftalen indgået den 31. oktober 1995 mellem SNIACE og FOGASA.«

2) Artikel 2 og 3 affattes således:

»*Artikel 2*

1. Spanien tilbagesøger fra støttemodtageren den støtte, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2.

2. De beløb, der skal tilbagebetales, pålægges renter fra det tidspunkt, hvor de var til rådighed for støttemodtageren, og indtil de er blevet tilbagebetalt.

3. Tilbagesøgningen af den støtte, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2, skal ske omgående og på effektiv vis.

4. Spanien sikrer, at denne beslutning efterkommes senest fire måneder efter meddelelsestidspunktet.

Artikel 3

1. Senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning indsender Spanien følgende oplysninger til Kommissionen:

a) det samlede beløb (hovedstol og renter), som støttemodtageren skal tilbagebetale

b) en detaljeret beskrivelse af de foranstaltninger, der allerede er truffet og planlagt for at efterkomme denne beslutning

c) dokumentation for, at støttemodtageren har fået påbud om at tilbagebetale støtten.

2. Spanien underretter løbende Kommissionen om resultaterne med gennemførelsen af de nationale foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til nærværende beslutning, indtil tilbagebetalingen af den støtte, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2, er afsluttet. På Kommissionens anmodning fremsender Spanien omgående oplysninger om de foranstaltninger, der er truffet eller er planlagt for at efterkomme denne beslutning. Spanien giver tillige detaljerede oplysninger om de støttebeløb og renter, støttemodtagen allerede har tilbagebetalt.«

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til Kongeriget Spanien.

Udfærdiget i Bruxelles, den 10. marts 2009.

På Kommissionens vegne

Neelie KROES

Medlem af Kommissionen